

держави, хочі вписати она підъ вярною „благо-
дѣятельности“. Вже бѣть дошового часу звернено
дѣяльність на півночнѣхъ Славянъ. Повеже По-
ляки суть ворогами панславянской идеі, тожъ
книжкою передовѣмъ до Русинѣвъ, щоби у нихъ
розбудити почуття единственности съ Россією.
Вже бѣть довшихъ листъ підпомагала тѣ комитети
Русинѣвъ въ Угорщинѣ. Тутъ чули мы, що під-
помагала рѣши въ Угорщинѣ, жеки иншими навітъ
одну въ Прашеві въ Угорщинѣ, примысло церков-
ный приборъ, парламента, дзвонъ, російскій
книжки и російскій газети якъ пр. Русъ Аксако-
ва, Московскіе Владѣльци и т. п. Таки письма
и брошюры одержували рускій товариства без-
платно. Книжки видані панславянскійми коми-
тетами, наділено въ читальняхъ, въ „Ак Кружкѣ“,
у о. Наумовича, а навітъ у Мазура. До тихъ то
комитетѣвъ чи товариствъ удалося зѣ бѣти о
замогові, якъ пр. Кунчаню о субвенцію и навіцію
на газету, що зовнаго самъ Ілюстрацій, або то-
вариство св. Василія въ Ужгороді. Таки просьбы
увважено, бо надіслано замогові для туге-
шнѣхъ рускѣхъ часописѣвъ якъ пр. Слово.

Обж. Площанскій: На книжки и до-
стаѣ — на книжки.

Прокураторъ Докажу, що не на книж-
ки. — Листи, найдені у Площанского, доказу-
ють, що тутъ старалося навітъ о членѣвъ для
славянского товариства. У насъ въ Австрійи пы-
таше народне буде завсѣгда пытаньемъ чисто
внутришнимъ. Въ Австрійи житѣ рѣши племена
и народы. Въ они бѣтанчалася зановѣды дѣла-
ностею, а въ хвилѣхъ для монархій тажнѣхъ гро-
мадилася вколо трону цѣсарского. До найбѣль-
шѣхъ народѣвъ заводѣхъ належала Русины.
Доперва въ послѣднѣхъ часахъ почавъ мѣжъ ин-
ми провалити антиполитичный рухъ. Сей рухъ
обнавилася передовѣмъ въ политичнѣхъ писемлахъ
и брошюрахъ. Имено въ р. 1866, въ найбѣльшій
хвилѣ для монархій, выстунило Слово о тур-
ковомъ статусѣ зѣ р. 1848: „Мы не Русины, але
правдѣвъ Россіянѣ (настолціи русскѣ)“. Зѣ того
часу выстунала тенденція политичной един-
ности съ Россією щоразъ выразѣннѣе. Доказомъ сего
суть численнѣ конвокацы тѣхъ писемъ, а най
выдатѣльшѣ выстунила та тенденція въ „Историч-
ескомъ календарѣ“ и въ „Посланникѣхъ“, яко
выразъ малю горотки Русинѣвъ вороже настро-
еннѣхъ для интересѣвъ монархій. Почали підно-
сити азыковѣ справы и помало вводити до рускѣхъ
литературы азыкъ російскій. Такъ само поважне
и на религію; унія бѣть вѣховъ шанована (?)
и строго перестрѣгана (?) сталася цѣлюю стрѣ-
лѣвъ; подъ покрывомъ очищенія уніатского обра-
ду бѣть латвнскихъ примѣшкѣвъ почали вводити
новости а бѣтѣвъ сильно проповѣдувати право-
славнѣ и то съ певнымъ усѣбомъ. Та обрядѣвъ
новости вызвали навітъ, якъ вѣдомо, интервенцію
зѣ стороны церковныхъ властей, численнѣ заказы
и куренды що до читана политичнѣхъ писемъ
ворожѣхъ унй якъ пр. Слово. Та агитація бѣди
обчиленѣ на обаламученне люду. Подъ покрывомъ
просвѣты побурювано люду противъ поль-
ской народности противъ многого (?) утиску зѣ
сторони правительствѣвъ противъ существующаго
ладу. А коли зѣ одной стороны появлялася що-
разъ острѣйша критика тугешнѣхъ отношений, то
зѣ другой стороны щоразъ бѣльшѣ захвалювано
отношенія въ Россіи; захвалювано тамошнѣй у-
строй политичный, выказувано мине богатство,
низкость податковѣвъ, въ полупарныхъ часописѣхъ
побѣи выказу недобору въ Австрійи говоритася
тутъ заразъ, що въ Россіи есть надѣшка дохо-
довѣ 75 мил. — бодѣй чи правдива! Православнѣ
называюса „вѣрою отцѣвъ“ — зовѣмъ въ дуѣхъ
теорій слав. комитету, що православна вѣра се
клеѣ ку сполученю всѣхъ Славянѣвъ подѣ державо
Россіи. А щоби приговорити се сполученю
лучше поможи люду вѣсти, що „тамъ лучше“,
пропагандовано рѣзно шляхты, Поляковѣвъ, сурдучо-
вѣвъ, жидѣвъ — вѣщилювано вѣру въ ошту-
альне наданне панскихъ привилегій селянамъ и
вхопленюса тѣмъ чинѣмъ ажъ до способѣвъ соці-
алетичной агитацій, — зручно подоувано вѣсти
о недалекѣхъ забранѣ краю Россією — ба навітъ
школьну молодѣжъ выбрало собой за предметъ
вѣщилювана народнои и племеннои ненависти.
Доказомъ сего образокъ найденнѣ въ народѣй
читальнѣ въ Побережѣ. На вивѣтъ хлопу съ ко-
сами и цѣпями а самъ стихъ ошпуре волю по-
сла вырѣзана сурдучовѣвъ. Такъ то розбуджу-
вало надѣи и выжидали у масахъ народа, гро-
маждено шальныи матеріялы и треба було только
вспорку підняти подѣ той матеріялы, щоби онѣ
выбухнухъ полонѣнѣю. И власне таку искру за-
мѣривъ подложити петербургскій комитетъ за по-
средничствомъ Мирослава Добрянского и обжа-
лованныхъ.

Послѣ подѣй р. 1877—1878 устало поле дѣ-
яльности для славянскихъ „благотворительныхъ“
комитетѣвъ въ Турчинѣй. Звернено свою увагу
на Австрійю по мысли плянѣвъ Погодина и Феде-
ева. Але выбранося не въ пору. Въ Австрійи за-
напувало автономностяче направление, котре мас
на цѣли, вдоволити всѣ австрійскій народы; те-
перѣшнѣ правительствомъ вдоволяло Славянѣвъ, а
имено пришло до porozumѣннѣ мѣжъ Поляками а
Чехми; настала гармония, котра есть обласю въ
очахъ агитаторѣвъ, бо где есть вдовольнѣе, тамъ
грунтѣ усупасося имѣ зѣ подѣ ногѣ, тамъ нема
поля для панславянскѣхъ комитетѣвъ. И оск
тому то подѣнаго теперь слава „благотѣвъ“ коми-
теты живѣйшю дѣяльність и выгладѣли собой до то-
го двѣ виднѣ личности Ад. Добрянского и о.
И. Наумовича. Оба мають выдату мнущность
политичну и суть проводниками на правѣе много
стороннична Русевоидѣвъ у насъ и въ Угор-
щинѣ. Оба призналися отверто, що суть пансла-
вистами въ направленно религіознѣхъ, литератур-

ныхъ и народнѣхъ — съ выключеньемъ нату-
рально! — направленно политичного. И онѣ то
пришли на помощь слабѣйшому тонові, они взяли
на себе мисю розбудити и оживити затихающій
жизнѣчъ панславянскій агитацій.

Тутъ перевернѣ прокураторъ свое мислю
до сѣдующаго дня.

**Трицѣть першій день розправы — второкъ
25 липца.**

Адольфъ Добрянскій, незадоволеннѣй
зѣ дуалистичного устрою монархій, покидае служ-
бу державну и обѣдае стало въ Чертежѣ на
границѣ галицкѣхъ. Ту обдиаме тайну агитацію,
але такъ осторожно, що власти угорскѣ не мали
подѣтѣвъ до ингеренціи; отвердае се рескриптъ
мин. Тиссы. Зѣ Чертежа удержѣ Добрянскій
отношенія съ о. Терлецкимъ зѣ Самаринѣмъ и
другими панславистами въ Россіи. На велиденнѣ
мин. року зъявилася въ Чертежѣ Мирославъ
Добрянскій, чоловѣкъ высѣдѣннѣйшѣ
образование, якъ се признаѣ самъ о. Наумовичъ
на переборѣ збывающѣхъ ошѣдѣвъ, котрѣ
его называли „Bitterhaft“. Заставѣннѣе бѣльше
надѣ тою личностею. Безъ зрозумѣннѣ причинъ
оускае нагле Угорщину, покидае посѣлѣтъ зем-
оку, яку кунѣтъ ему отецъ и безъ засѣбѣвъ вы-
ѣздитъ въ Россію. Въ мѣсяцъ не приѣдѣ до Пе-
тербурга, а вменю 16 мая 1880 доноситъ зѣ бѣ-
тѣмъ, що вступитъ до комитету панславянскѣхъ,
а въ черни 1880 ише, що займѣтъ на томъ ко-
митетѣ выдатѣльшѣ становище, а вменю рефе-
рента въ справахъ субвендѣй. По цѣлорѣчнѣмъ
бытѣ въ Петербурѣ зѣдѣдѣтъ Мирославъ Д. на
два мѣсяцѣ до Австрійи. Насампередъ пробуе въ
Краковѣ, бѣтѣдѣе и Кулачкоского и проситъ его
о информации взглядѣхъ социалетѣвъ и ингли-
етѣвъ. Зѣ бѣтѣмъ выѣздитъ до Львова и ту стрѣ-
чаеся съ Марковымъ и Мазурѣмъ. Якъ Марковъ
збывае, наклонѣе его Мир. Д. до принятія мисн
сѣдженѣ инглиетѣвъ. Марковъ, якъ каже, отки-
дѣтъ тоѣ предложение мимо того, що Мирославъ
Д. хоче платити за тую чинность, але зѣ другой
сторони Марковъ ише до Трѣмбизного въ Ко-
ломѣй. Дальше бѣтѣдѣе Мир. Д. Мазура и рѣ-
шѣе чинитъ ему представленнѣ сѣдженѣ ингли-
етѣвъ. Зѣ Львова выѣздитъ Мирославъ Д. до Ска-
латѣ, бавитъ тамъ лишъ кѣльнѣ годнѣвъ, предста-
вляеся о. Наумовичу яко членѣ панславянскѣхъ
комитету; въ томъ короткомъ часѣ прибѣдѣе о.
Наумовичу выработи отгнѣннѣю для его сына
Володимира, а самъ о. Наумовичъ сѣтъ зачудуваннѣ
тою визнтою, уважае си таемничю, а пытаннѣй
о се въ судѣ, черезъ довшѣй часъ выирався
воякомъ знакомѣсти съ Мирославѣмъ Д., ажъ доперва
позѣйшѣ признаѣ, що Мирославъ бѣтѣдѣе его,
щоби поинформуватися о инглиетѣхъ. Зѣ Ска-
латѣ їде Мирославъ до Чертежа; тамъ стрѣчаеся
съ Гезоу Мочарѣ и зновѣ тому чинитъ предло-
женнѣ сѣдженѣ инглиетѣвъ. Тамъ достае тажнѣ
листы Мазура зѣ Львова за посредствомъ Ольги
Грабарѣвъ.

Въ першѣхъ дняхъ версеня мин. р. Адольфъ
Добрянскій покидае нагле Чертежъ; покидае го-
сподарство и переноситъ до Львова, щоби жити
спокойно. Выѣздѣ зѣ Чертежа бѣтъ такъ наглядѣ,
що не було навітъ часу вышукати бѣтѣвнѣе
мѣшканнѣе. Спродажуеся отже до и. Геровского и
тутъ приѣмае визиты. Мазуръ збываѣ, що въ
мѣшканнѣ и Геровского на визитѣ у Адольфа
Добрянского заставѣ много священникѣвъ. Що бѣль-
ше, Адольфъ Добр. робитъ визиты такому Мазу-
рови; зноситъ разнаразѣ съ Площанскимъ и
Марковымъ. Тымчасомъ Мирославъ Д. выѣздитъ
зѣ Чертежа до Вѣднѣ. Тамъ бѣтѣдѣе пригѣдѣ
зѣ давнѣхъ листѣ Францискогѣ, и проситъ его,
щоби бѣтъ посередникомъ въ корреспонденціи
мѣжъ нимъ а иншими особами. Зѣ Вѣднѣ выѣздитъ
до Черновецѣ, иде до незнакомаго ему лично о.
Огоновского, представляеся яко членѣ „Кружка“ —
певно петербургского. Зѣ Черновецѣ вертаеся до
Коломыѣ и Станиславова и вербуе тамъ агентѣвъ
нѣдѣ до сѣдженѣ инглиетѣвъ и социалетѣвъ.
По той проѣздѣ по Галичинѣ вертае до Петер-
бурга и розпочинае оживленю переписку черезъ
Ольгу Грабарѣвъ, Францискогѣ и Вол. Наумовича.
Зѣ того короткого представленѣ вышывае, що
мислѣ Мирослава Добр. була чисто политич-
на; промовляють за тѣмъ збываѣ самѣхъ обжа-
лованныхъ, якъ прѣм. Мазура, Ничаа и другихъ.
Заходѣтъ пытаннѣ, чи та политична мислѣ мала
на цѣли сѣдженнѣ инглиетѣвъ, чи може мала
цѣли иншѣ?

Розбираючи те пытаннѣ, прокураторъ роз-
бирае подробно цѣлу корреспонденцію ведену Ми-
рославѣмъ Д. съ рѣжнѣми особами черезъ Ольгу
Грабарѣвъ. Значаче передовѣмъ, що корреспонден-
ція була тайна; корреспондентѣ мали умовленнѣ
слова и гасла; такъ и пр. слово „Вѣнѣ“ значило
„грошѣ“. Заховувано рѣжнѣ мѣры осторожности;
прѣдѣтъ Мирославъ Д. казавъ и пр. Волод. Нау-
мовичу праключати листы до куверты; казавъ
дальше выставляти покрывована въ оглядѣй формѣ.
Вся та осторожность, вся таемничѣтъ, цѣле
те посредничство Грабарѣвои и Францискогѣ бѣ-
лабъ непотрѣбнѣй, кольбѣ корреспонденція отно-
сѣлась до сѣдженѣ инглиетѣвъ. На доказъ, що
мѣжъ обжалованными а Мирославѣмъ Д. были умо-
вленнѣ тайнѣ знаки и гасла, зрозумѣль лишъ для
вѣтчиничнѣхъ, наводитъ прокураторъ листъ Ми-
рослава зѣ 30 груднѣ мин. р. писаннѣй до Ольги
Грабарѣвъ. Бѣтъ тамъ мѣва о лѣкомъ купци Годо-
лау, котрѣй дававъ зѣ початку за який добра
50.000 зр., а позѣйшѣ лишъ 15.000 зр. Въ томъ
листѣ, котрого значенѣ обжалованнѣ не могли вы-
толковать, сѣтъ имовѣрно мѣва о субвендѣяхъ, якѣ
комитетъ петербургскій первѣстѣю намірѣвъ вы-

значити, але потѣмъ зменшити. Дальше разбирае
прокураторъ содержаннѣе листѣхъ двѣхъ, котрѣ
перѣшла черезъ руки Ольги Грабарѣвъ, а иже-
ностѣ, що въ мѣсяцѣхъ зѣ тѣхъ листѣхъ неже
агитѣ о инглиетѣхъ або социалетѣхъ. Значаче
тѣхъ листѣхъ обжалованнѣ не могли чи не хотѣли
вытолковать. Тамъ и пр. Грабарѣвъ не хотѣла
дати поясненнѣ листу писаного „до о. Ничаа“, и
казала, що лишъ намотаннѣе, а то дофронто, по-
яснить его содержаннѣ; о. Наумовичъ же при-
знаѣтъ выразѣ, що листѣ той бѣтъ несовѣтъ имо-
вѣрно до него. Прокураторъ подѣдѣтъ тажнѣ
листы Мирослава Д. писаннѣй до Ольги Грабарѣвъ,
въ котрѣхъ Мирославъ пытаеся съ въ оглядѣй
формѣ, якъ масѣ боронити.

Кольбѣ содержаннѣе той корреспонденціи не
заключало въ собі ничѣго каридостѣного, то
сирѣдѣ тажнѣ прозвѣтъ, дячѣго Мирославъ Д.,
котрого са справа обходѣтъ, не старалося выбѣтити
зѣ клоноту своего бѣтѣ и сестру? Прѣдѣтъ се
дуже легка рѣчь — прѣдѣтъ прокураторѣмъ всѣ
листы Грабарѣвои и другихъ обжалованныхъ, пи-
саннѣй до него и ними выказати безвѣдѣстности
обжалованнѣ!

Отже таа корреспонденція таемничѣ доказуе,
що Мирославъ Д. бѣтъ агентѣмъ политичнѣмъ
комитету панславянскѣхъ въ Петербурѣ и що
дѣяльність свою въ Галичинѣ подѣмнѣе бѣтъ въ
интересѣ того комитету.

По выѣздѣ Мирослава Д. до Петербурга
приѣдѣтъ до Галичинѣ Соколовъ; пробуе
насампередъ въ Краковѣ, потѣмъ во Львовѣ, вы-
ѣздитъ зѣ бѣтѣ до Чертежа, а зѣ бѣтѣ до Буд-
нешту и остаточно губитѣ въ Вѣдгородѣ. Про-
буеючы въ Краковѣ бѣтѣдѣе проф. Шуйского,
котрѣй рѣвно якъ дрѣ Виселѣй збываѣ, що Со-
коловъ не уважавъ збѣвнѣмъ до новажнѣ праці
наукѣ. Збываѣ тажнѣ и Шуйскій, що Соко-
ловъ розпочинаѣ съ нимъ розмову якосякъ известнѣ
политичною. По приѣздѣ до Львова Соколовъ бу-
вѣтъ у Мазура, Маркова и Ласола, а дальше въ
каварнѣ Данѣа, где, якъ збываѣ Мазуръ „фор-
мально обѣдѣе Соколовѣ“. Тажнѣ поѣрѣтъ, щоби
у вышнѣ поименованныхъ лицѣ або въ каварнѣ
Соколовъ сѣдѣннѣ пытаннѣ наукомъ; треба радше
принятѣ, що и бѣтъ масѣ сновити мислю поли-
тичну, зовѣмъ на взорѣцѣ препоручуваною Пого-
динѣмъ методомъ, що панславистамъ належитъ ширѣ
дѣтъ durch fahrende Magister. Той самъ Соколовъ
бѣвѣтъ у Адольфа Добр., но чѣмъ выѣхавъ до
Чертежа нѣбѣ для зъужиткована матеріялы нау-
ковѣ; тамъ предпринимѣе поѣдки въ окрест-
ности, а що мислѣ его мусѣла бѣти важна, сѣдѣ-
читъ се, що хотѣлъ цѣла родина Адольфа Добр.
радѣбъ була, позбутися его якъ найскорше зѣ
Чертежа, мимо того бѣтъ сидѣти тамъ поти, поки
не осугнѣтъ властивою цѣлю своего подорожѣ.

Дальше прокураторъ звертае увагу на те,
що доперва въ послѣднѣхъ часахъ стало видко
въ російскѣхъ дневникахъ ревно занимаеся
справѣю рускою. Адольфъ Добр. признаѣ, що дѣ-
лавъ и стремѣвъ до фужнѣ дневникѣвъ рускѣхъ.
Ходило тутъ очевидно о наданне имѣ одностѣ-
ного направление, пошираемо Ад. Добрянскимъ,
направленѣ, котре знайшло свой выказъ въ нече-
катѣной его статіи „Ausnahmestand in Galizien“. Ко-
ли дальше зважити, що въ томъ самѣмъ часѣ
появилася справа инглицѣвъ, то легко приѣти до
перевѣдѣнѣ, що всѣ вышнѣ означеннѣ средства
зѣмѣрали до одной цѣли, збѣдѣной съ тою задачею,
яку вытѣчнѣвъ собой комитетъ петербургскій. Цѣла
акція мала на цѣли пропаганду панславянскѣхъ,
котра була вымѣрена передовѣмъ на побуреннѣ
жителей а въ дальшѣй конеквенціи мала на
цѣли вѣдѣи домашню и сопроводити неизбеженнѣ
ство для державы въ вѣтѣ.

Мотивуочи той поглядѣ, подѣноситъ проку-
раторъ, що матеріялы достарченнѣй въ часѣ сѣдѣ-
ства и розправы не достарчалася може знаменѣ
готовѣого чину, але обжалованнѣе значаче лишъ
підняте чинѣ пригѣтовляющаго. При кожѣмъ
піднятѣмъ злочиннѣтъ есть выматаннѣ чинѣ додат-
нѣй, потрѣбно факту довершеного; але при злочиннѣтъ
головной зрады выстане лишъ подѣняте
чиннѣтъ пригѣтовляющѣхъ безъ додатного дѣ-
ланнѣ. Ва, прокураторъ зазначѣе и те, що не от-
крыто еще чинѣвъ зѣмѣрнѣхъ просто до цѣли,
бо вчасѣо запобѣжено ширѣноса той їдѣ, той
пропаганды. Але прокураторъ уважае несомнѣно
рѣчно, що сама стѣчнѣтъ съ Мирославѣмъ
Добр. кидѣе тяжкѣ подозрѣннѣ на каждого обжа-
лованого.

Потѣмъ прокураторъ переишѣтъ до розбору
чиннѣтъ кожѣго обжалованого. Почавъ зѣ о.
Ник. Огоновского. Личнѣтъ и способѣ обо-
роны того обжалованого бѣдѣтъ симпатію. Мнущ-
ность его бѣтъ змѣамъ. Численнѣ свѣдѣннѣтъ сѣтѣр-
дуютъ его зѣдѣльнѣтъ и вѣдрѣне поведѣннѣе.
Мимо того въ послѣднѣхъ часахъ стаунѣтъ бѣтъ
редакторъ „Родимѣго Листка“, жаль сказати,
въ рядѣхъ панславистѣвъ. Впрадѣ въ той часѣ
писѣнѣ не достережено выдатнѣо тенденція напо-
слѣтнѣной, але обтяжачючою обстаннѣною есть иже
самъ фактъ, що о. Наумовичъ въ свойѣ „Науцѣ“
ставитъ „Родимѣй Листокъ“ на рѣвнѣ съ „Про-
ломѣтъ“ и „Словѣтъ“. Надѣто появився въ той
часѣписи въ послѣднѣхъ часахъ стѣшкѣ гово-
рѣчѣ богато о „Воскресеню Руснѣ“ и то въ дуѣхъ
бѣльше означѣннѣ въ актѣ обжалованнѣ. А що о.
Огон. перенявся духомъ панславянскѣмъ, вы-
шывае зѣ факту, що его бѣтѣдѣе Мирославъ
Добр. Цѣла тѣ визита есть загадочною и дае много
о собой думати. Приѣдѣтъ до Черновецѣ чоло-
вѣкъ чужѣй, незнакомѣй; зголѣшувѣе до о. Огон.
и не глядячи на его социальне становище, зывае
его, щоби бѣтъ ему чичерѣмъ. Мирославъ му-
сѣвъ отже бѣти иже певнымъ, що въ о. Огон.
знайдѣе чоловѣка, котрѣй легко подѣстъся его на-
мірѣннѣмъ. Надѣто о. Огоновского компромѣтуютъ

знѣты писавъ до него Мирославѣмъ зѣ Петер-
бурга черезъ Ольгу Грабарѣвъ. Таки листѣ
було нѣтъ, а трудно припустить, щоби онѣ тра-
тували о добѣтъ потѣпѣтъ, якъ онѣ дѣтѣрае
обжалованнѣ. Обстаннѣе, що не знайдѣно у
жизнѣмъ иншѣхъ компромѣтующѣхъ листѣхъ, вѣ-
танѣкъ що не можна бѣтъ додѣдѣтъ, чѣ
зналъ листы до Грабарѣвои а вглядѣе до Мислѣ
слова Добр., — доказуе лишъ, що о. Огоновскій,
у котрого знайдѣно сѣтъ листѣвъ выдѣннѣе
державѣ, бѣтъ осторожнѣй и иншѣтъ листѣвъ,
котрѣ могли его компромѣтувати.

Щѣ до Трѣмбизского, то сѣдѣннѣ
личности прокураторъ пытаеся судѣмъ прѣсѣ-
ннѣмъ; Трѣмбизскій бѣтъ авторѣмъ, выстунѣ
шѣлъ каридѣтъ а бѣтъ редакторѣмъ „Прѣ-
стѣла Дѣтѣй“. Трѣмбизского старѣтерувѣтъ
зѣсенекторѣ полнѣцѣи коломыскѣ, а Берѣ, зываючы
его „зѣмѣтъ москвитѣ“, сѣдѣннѣтъ
тажнѣ Чернѣвскѣ збываѣ, що зналъ иншѣ
нѣтъ отношенія русскѣхъ. Трѣмбизского выѣдѣтъ
собѣ Мирославъ Д. за порадѣмъ Марова, ажъ
сѣдѣдѣтъ листы Марова писаннѣй до Трѣмбизского.
Тажнѣ заставѣннѣтъ подробности подорожѣ Ми-
рослава Д. до Коломыѣ. Приѣдѣтъ до того мѣ-
ста, не застѣе Трѣмбизского дѣмъ; лишѣе для него
зѣтъ Марова и 5 зр. на подорожѣ до Станисла-
вова. Трѣмбизского не зрѣла та осторожнѣтъ;
бере пѣтѣку и їде до Станиславова. Стрѣчѣе
съ Мирославѣмъ и зѣмѣтъ загалѣтъ
справѣу книжнѣо сѣдженѣ социалетѣвъ, зѣ
Мирославѣмъ ажъ до Львова. Трудно припустить,
щоби до заключѣна умѣны о дѣлѣмъ въ справѣ
социалетѣвъ потрѣбно было ажъ кѣльнѣ гѣмѣтъ.
Самъ Трѣмбизскій признаѣ, что фактъ тѣ
чужѣмъ чуждыми; еще бѣльше чудѣе фактъ,
небирѣтъ мѣсячно на 25 зр. за те, что вѣдѣе
писавъ о социалетѣхъ. Много дае о собой думати
тажнѣ та обстаннѣе, що Трѣмбизскій переишѣтъ
свои корреспонденціи до Мирослава черезъ Фран-
цискогѣ. Дальшѣо познакомѣ промовляющѣо
прѣтъ нѣтъ, есть фактъ, що подѣлъ рѣшѣннѣ
зѣмѣтъ вытѣкъ, въ котрѣй была записанѣ адресѣ
Мирослава Добр., Францискогѣ и другихъ. Не
треба дѣвѣтѣтъ, що не знайдѣно у него
ничѣго компромѣтующѣхъ. Значаче о переишѣтъ
перѣвѣдѣннѣхъ, понинѣтъ вѣдѣи сѣдѣтъ. Але иншѣ
мѣтъ его въ высѣкѣи степенѣ лѣтъ вышнѣй
зѣ визитѣ до Мирослава Д. таимѣю дѣрѣмъ. Та
обстаннѣи показуѣтъ, що Трѣмбизскій бѣтъ
кѣтѣромъ политичнѣмъ Мирослава Добр., а
членѣ панславянскѣхъ комитету.

Переишѣтъ до Ничаа прокураторъ пы-
тѣтъ на подѣтѣвъ зѣтѣннѣхъ рѣлацій, що се
навітѣ незвычайно осторожнѣй; заслѣннѣе
корѣю и улагѣностею, умѣе змѣнѣтъ сѣдѣтъ. Иншѣ
бѣтъ напѣрше ошунѣтѣмъ гампѣальнѣмъ,
а потѣмъ станувѣтъ на чѣлѣ бурѣмъ им. св. Николая.
Значачѣ его бѣльше, называють его жѣдѣльнѣ-
лемъ. Выслѣвъ два листы до Києва, а годѣ
уриѣтъ, щоби тѣ листы были высланнѣ въ справѣ
пересылки гербаты; вѣльно радше припустить,
що были писаннѣ до тамошнѣо комитету пан-
славянскѣхъ. И до него зголѣшувѣе Мирославъ
Добр. зѣ предложѣннѣмъ, щоби доноситъ ему о рѣ-
шѣннѣ социалетѣвъ; обжалованнѣ откинувъ тоѣ
предложѣннѣ, але згодѣннѣе на писанѣ образѣвъ зѣ
цѣли сѣдѣннѣе сѣдѣннѣе люду. Се толкованнѣе не
заслѣннѣе вѣру; належитъ радше припустить,
що иже ошѣту и гонорарѣ; промовѣлъ за тѣмъ
обстаннѣе, що дня 9 надѣлиста и 13 сѣчня одержѣтъ
Мирослава листы черезъ Грабарѣву. Кольбѣ
не бѣтъ приняѣтъ предложѣннѣ, то корреспонденціи
бѣдѣтъ злишнѣю. Компрѣтуютъ его тажнѣ
сѣва его жены, выказаннѣ въ хвилѣ арештованнѣе.
„Я казала тобі, щоби ты не вѣдѣванѣ!“

На вечернѣмъ засѣданнѣо прокураторъ пере-
ишѣтъ до прочѣхъ обжалованныхъ.

Володимѣръ Наумовичъ, выказаннѣ въ
лицѣе московскѣмъ, а надѣто иже яко сынъ о.
Наумовича, перенялся идеѣми панславянскѣхъ.
Скобѣннѣе науки гимназѣльнѣй бѣтъ зѣмѣтъ
на дороге честной праці, вымѣрае сѣдѣтъ,
якѣ самъ каже „дорогу дѣльнѣматичну“ а
шѣннѣшѣуномъ. Подѣчасъ побыту Мирослава Добр.
и Скалатѣ Володимѣръ бѣтъ въ домѣ. Тамъ мусѣлъ
онѣ бѣльше porozumѣтѣся, бо не знаѣтъ для
якоя причѣны, по выѣздѣ Мирослава їде за
вѣмъ Володимира до Чертежа, где застѣе
Мирослава, Маркова и Будилонича, членѣ
комитету панславянскѣхъ. Мирославъ
прѣбѣдѣе ему выработи сѣдѣннѣю въ
Россіи, а тымчасомъ платѣтъ ему
50 рублѣ мѣсячно. Зѣ Чертежа вертае
Володимѣръ до Скалатѣ, завяне щѣтъ
зѣдѣти справѣу свою отцѣни, а зѣ
бѣтѣмъ выѣздитъ до Вѣднѣ а зѣдѣтъ
зарѣзъ Мирославѣмъ свою адресу. Кожѣго
мѣсѣтъ заставѣннѣтъ неврѣдѣстнѣтъ
оборону Володимира. Мавъ бѣтъ
сѣдѣти инглиетѣвъ, бѣтъ — чѣ-
ловѣкъ молодой, немалѣчѣй зовѣмъ
жизнѣчъ иношенѣ у Вѣднѣ, незнаючѣй
людей. Самъ каже, что не квалѣннѣе
до тои мѣности и що она ему
була огѣдѣна. Послѣдѣе
те зѣмѣтъ, але за щѣтъ
бирѣтъ мѣсячно 30
рублѣвъ? Розбираючи
подробнѣе содержаннѣе
зѣтѣннѣхъ корреспонденціи
мѣжъ Володимѣромъ
Ничаа а Мирославѣмъ
Добр., прихѣдѣтъ
прокураторъ зѣ
внесѣннѣ, що кѣтѣ
50 рублѣвъ, яку
бирѣтъ Володимира,
була власнѣю
призначѣна для о.
Ничаа Наумовича.
Володимѣръ же
булъ лишъ
вѣтчанѣмъ. Яко
обтяжачю обстаннѣю
підѣннѣтъ про-
кураторъ тажнѣ
хитѣе, неяснѣе и
суперечнѣе
зѣдѣтѣеся
Володимира
підѣчасъ сѣдѣтъ.
Бѣтъ
бѣтъ тажнѣ
посередникомъ
въ корреспонденціи
мѣжъ Мирославѣмъ
Д. а Мазурѣмъ.

Переишѣтъ до Ольги Грабарѣвъ, про-
кураторъ зазначѣе, что она
позосталася на
бѣтѣ, котрѣй
удержуе тажнѣ
са иже

мужья и за причиня злочинства оповненого въ Угорщинѣ утікъ до Россіи. Найбѣзпобѣдимѣйшимъ мѣстою побыты для нею были Чертежи; мимо того она переносится на мешканье до Львова; бо ей побыты во Львовѣ были необходимыми въ уваженіи, что она мала быти посредницею въ корреспонденціи. Годъ привокати, чтобы она не знала содержанія корреспонденціи Мирослава до другихъ лицъ. Она предѣломъ отворивала все листы и пересылала ихъ дальше. Она вывѣдала до Россіи нѣмцы отъ своихъ дѣти; была навѣтъ у брата въ Петербургѣ. Тамъ мусѣли уложити якусь програму, бо небыло по той визитѣ прихаживать Мирослава до Львова. Въ верении мин. року пробувала въ Галичинѣ. Въ верении мин. року пробувала въ Чертежахъ рѣшочаю о Маркомъ, Будилоничемъ, Вол. Наумовичемъ. Все тогда пришло на се руки листы съ Скалату до Вол. Наумовича а на то пять листы Мазура до Мирослава. Она безперечно ихъ читала и познала ихъ содержаніе. Знала отже, что есть посредницею въ корреспонденціи преступной. Годъ привокати, чтобы ужалити ее посредницею, для чего листы не ужалити просто на адресу до получателя. Невыговорено съ такою поведою, за чѣмъ вѣдѣть, что она на постоянный побыты до Львова; отъ Львова онъ съ братамъ было холодно. Тоже очевидно прихаживала къ тою, чтобы посредничати въ корреспонденціи. И дѣлотно отъ хвалѣ ей прихаживали даже оживленна корреспонденціи. Отъ 9 июля до конца сѣня выехала въ загаліцкія 107 листы до Россіи, въ тѣхъ 38 до Мирослава, а достала въ Россію 37 листы. Тамъ была корреспонденція дае о себѣ много мисля, тѣмъ больше кола знаемо, что Грабарева слати, тѣмъ больше тѣхъ знаемо. Она знала, что означитъ знакъ „2 S. W.“, что означитъ сокращеніе слово „Чер.“ и т. под. Прокураторъ разбиралъ также подробно содержаніе всѣхъ листовъ, что доносилъ знаменитыхъ у Олги Гр., итерпретировалъ ихъ и подносилъ загадочно поведенею си при ревизіи. Она услухвала ослухати листы при ревизіи. Она получила цѣлымъ жмать листы Мирослава, а получила цѣлымъ жмать листы невиннаго содержанія. Прокураторъ владелъ всѣмъ натакѣ на тую обставину, что Грабарева не хотѣла поконити содержанія тѣхъ листовъ, ае всако выкручивалась. Найбѣзпобѣдимѣйшимъ для обжалованія есть концентъ листы, написанный Грабаревымъ набожеудѣлнѣйше до о. Ивана Наумовича. Обжалована не хоче поконити содержанія тѣхъ листовъ. Корреспондвала также съ о. Терлецкимъ, котрый бодал чю не быть также посредницею въ корреспонденціи листы до Мирослава. Найбѣзпобѣдимѣйшимъ есть также фактъ, что знаменито у нее листы о Андричука и о. Кингиницко, гдѣ говорится о фортефикаціяхъ галичскихъ; обжалована что до тѣхъ листовъ а именно что до сношеній, въ якіи они знамениты въ ее поведѣніи, поименовала знамениты суверенитѣ съ знаменитымъ о. Наумовичемъ в. Маркова. Надто компроментуе ея фактъ, что выдала Трембичку по 25 р. мѣсячно, а также, что ея выдала въ Галичинѣхъ доносца о Терлецкому еще передъ тѣмъ, какъ той выпала о. Терлецкому гр. к. консаторіи; компроментуе ея также листъ Мирослава, подложный способъ, въ кое токутался передъ судомъ.

Прокураторъ перебралъ до Бенедикта П. о. дѣла этого (неприсутнаго въ сѣнѣ). Передъ сѣнѣ обжалована листовую програму „Слова“ въ 1886; въ дѣлѣ той програмы Пляцанскій рѣшилъ свою грамоту. Найбѣзпобѣдимѣйшимъ фактъ прокураторъ противъ Пляцанскаго есть статія о. Стефановича въ „Словѣ“. Прокураторъ разбирае содержаніе той статіи, свидѣчающа о характерѣ, мнѣніи и политическомъ поведѣніи Пляцанскаго. Онъ забралъ въ Россію суверенитѣ, вывѣдалъ что рчу до Россіи и то въ знамѣ, отже не для прихаживанія, ае для студіи. Вывѣдалъ та была все такъ. Отъ не было въ статіи выказати, на якъ для забралъ въ Россію грѣшъ черезъ Львовку или банку для торговли и промысла. Противъ Пляцанскаго провозвалъ также свидѣнцію Макуши. Дальше доказуе его вѣны суть членки ея стати въ „Словѣ“ (тѣ стати прокураторъ напечаталъ и итерпретировалъ). Що тенденція „Слова“ была антидемократична, свидѣчающа куренды гр. к. консаторіи. Оборона его, что „Слова“ не было компроментуе, отже статія въ „Словѣ“ не были компроментуе, не выдержке критики, бо статія тѣ была „исторично“ писана, а за тенденція, хочбы и антидемократична, компроментуе не можна. Дальше свидѣнцію прокураторъ статіи и корреспонденціи свидѣной у Пляцанскаго, а компроментуе ея отъ свидѣнціи, что свидѣнціи о тенденціи ея была. Компроментуе ея также знамениты отъ Мазура, о. Терлецкиа, Леонтьева-Леонтьева, о. Цыбиковъ, яко листовыми написаными. Дальше провозвалъ противъ него листовъ статіи въ Збаражѣ и въ Галичинѣхъ, въ котрыхъ была листову участъ. Обжалованъ его знамениты отъ Мирослава в. Адольфомъ Добр. а также отъ Петербурга; поименовала 10 рублѣтъ у Варшавы Добр. въ Петербургѣ. Пляцанскій не былъ также выслушати содержанія гдѣящихся корреспонденціи въ Россію и знамениты листы въ Варшавѣ. Везде тамъ же въ очю, что редакторъ „Слова“ была мѣсячнѣ збору всѣхъ листовъ корреспонденціи въ Россію, въ прик. Соколова и др. Пляцанскій, обжалъ представляюща прокуратора, ае онъ участъ въ вывѣдкѣ галичскихъ и котрыхъ листы задерживалъ не лишь свое стано, ае и ревизію, ае тамъ же — а то посредницею —

Отъ прокуратора перебралъ до Львова Мазура и разбирае ея дѣлотно отъ 1886. Все же умнѣннѣ ширея тенденція политическая. Пробувала до Львова истиннѣ въ листы „Слова“ и провозвалъ програму въ 1886. Самъ знае до о. Галавничко, что есть

„москалемъ“, а до о. Наумовича, что есть „царь православный“. Принае самъ, что есть „наполнившимся федералистомъ“. Безъ фондовъ заклада писемъ „Проломъ“ и „Вѣче“, часонисъ велими радикальнѣ. Прокураторъ обговорюе обширнѣйше тенденцію тѣхъ часонисовъ; въ одномъ роцѣ оиофицировано ихъ 13 разовъ, переважно за подбуриванье, противъ народности польской и противъ жидовъ. Самъ Марковъ признае, что политикомного утиску змушус одну часть Русинѣвъ вступити въ ряды социалнѣтовъ, а другу огладити на Россію; самъ признае, что громаде переходже жители на православіе есть для Австрій небезпечне, в. мимо то пропагуе въ своихъ писемъхъ все тѣ идеѣ. Оттакъ вычислае прокураторъ все позначки промовляющы противъ Маркова, близкы зносны съ Адольфомъ Добр., о. Наумовичемъ, Мазуромъ, Мирославомъ Добр. и съ Трембичкомъ. Дальше прокураторъ итерпретуетъ все листы, корреспонденціи и рукописи знамениты у Маркова; обговорюе вношенье его съ Соколовымъ; вѣдннѣ корреспонденцію въ справѣ галичскихъ фортификацій; подноситъ велику вагу таємничнаго листу о. Андричука, зазначае съ натискомъ фактъ, что той листъ разуме съ листомъ о. Кингиницко знаменитымъ невыговореннымъ способомъ въ послѣдствіи Олги Грабарѣ; подноситъ суверенитѣ мѣжъ толкованьемъ Маркова, о. Наумовича, Грабарева и Адольфа Добрянскаго въ справѣ тѣхъ листовъ и приходитъ до вношенія, что ходило тутъ дѣлотно о шиноганье въ мысль § 58 зак. кар. Дальше подноситъ прокураторъ гдѣящій скрайніи статіи „Проломъ“, котры мають свидѣнтіи о его тенденціяхъ и намереніяхъ.

На томъ закончено засѣданье о 10 годинѣ въ ночь.

Трїцять другій день розправы — среда дня 26 липца.

Дальшій выводу прокуратора.

Теперь переходжу до особы обжалованого Адольфа Добрянскаго. Бѣтъ се безперечно человекъ образованнѣ, дѣланный и невѣжливый интеллигентъ. Давнѣйше захуванъ зломъ. Доказуе сего оутъ численой похвалы, тутъ отчитанъ и отзакъ. Але коли въ 60-тихъ рокахъ послѣдувала зміны въ устрою монархіи, змінилася также его переконанія. Съ патріотизма ставъ ворогомъ Австрій. Все его парламентарна бѣсѣда въ р. 1861 обвѣщена печатно, свидѣнціи, что была невозможнымъ ворогомъ дуалистичнаго устрою. Все тогда, обороняющы Русинѣвъ, выказавъ грѣшбу — грозилъ марюо панславизму. Йосе не мѣгъ погодити съ дуалистичнымъ устроемъ, зуснувся отъ державной службѣ и оѣбѣтъ въ Чертежи. Его дѣлотно въ тои эпоки найдосаднѣйше характерискуе рескриптъ президента министровъ С. Е. гр. Тиссы. Сей рескриптъ тутъ читано въ цѣлой его повинѣ и обговорюваннѣ, тожъ не потребуе теперь на ново повторити также заключенныи данныхъ. Поднесу лише одно, что въ томъ рескриптѣ названо А. Добрянскаго „матинѣ агентамъ российскимъ“. Сей фактъ старанъ А. Добр. тѣмъ ослабити, что собѣ масе тожъ вынеслаи теперь 260 000 р. узяравъ собѣ въ пенсію, дѣтъ и ремунаціи. Сому однакъ годъ дати вѣру. Не знаю урядника, чтобы мѣгъ собѣ въ пенсію узярати такъ знамениты масеко, жажча при томъ еще числену роднцу. Була се радше грѣшъ въ вышнее жерело — на цѣли панславянскон агитаціи. Вирѣчь самъ обжалованный признае, что есть панславистомъ и прихальничкомъ православна. Се подтверджуе также тѣмъ фактомъ, что А. Д. стоялъ въ отношеніяхъ съ Самарникомъ, о. Равскимъ и о. Раковскимъ. А найхарактеристичнѣйшимъ, что навѣтъ входилъ въ тѣснѣ знамѣ съ такими Мазуромъ, акъ се показуе его листъ въ 24 сѣня 1879. Отъ, свидѣнціи двору, членѣмъ високого образованія, ходитъ въ сердечну дружбу съ человекомъ, акъ имъ бачила, дуже низко образованнѣ, бо есть се дуже добро орудіе для пропаганды, жажча простымъ народомъ. А. Добрянскій старанъ отнати сому листови правды его значеняе, хочбы предствити собѣ листъ яко морально-религійно озвѣщеніе. Але се было на дарю. Ажежъ въ нотатки Мазура вымисляе, что онъ прозумѣлъ собѣ листъ доволнѣ знаеши; онъ вычиталъ въ его листу ипророчнѣ воскресенія Руси на Великденъ р. 1879. Навѣтъ и Ялоска, женщина, что не розумѣла на политикѣ, порозумѣла, что собѣ листъ може компроментуе Мазура. Сей листъ се не религійно морально озвѣщеніе, — се политична програма выдана нѣмцями провакційному агенту тои. Добрянскій, цѣлкомъ отданнй справѣ росийского панславизму политичного, вымислае сына своего до Россіи, а самъ въ верению к. р. зѣйдитъ до Львова. Однакъ же передъ тѣмъ не бунуе его омы въ Галичинѣ, приготувавъ терентъ, набравъ для справы агентовъ, дѣлалотихъ на провинціи. Ал. Добр. прихаживъ до Львова, чтобы стати на чолѣ агитаціи. Якъ знаеши Марковъ, — дѣлаетъ онъ все, чтобы обнати проведѣ рускон партіи. И справѣ заракъ въ першѣи хилѣ займалъ дуже замѣтно становище. Его выбрао предѣлатель „Касова“, самъ рѣвно займал се справою оутъ знамениты, отнѣдуе выдатнѣйшій личности, принае членѣмъ визиты; около него громадатю все, что нинѣ засѣднѣтъ на лѣтѣ обжалованнѣ; онъ принае у себе выказаннѣхъ петербургскаго комитета акъ пр. Соколова; его дѣмъ стаетъ зборщомъ; онъ починяе выказати на молодѣи и принаеся съ ак. Лаголю — тѣмъ, акъ сказавъ Марковъ — Петровъ въ Авію. Однимъ словомъ: дѣлаетъ съ полнымъ свидѣнствомъ и буеъ въ всѣхъ цѣлахъ агитаціи точно

пониформованный. Ація, яку розвинувъ его сытъ Мир., була черезъ него понирана, а кто знае, чю не буеъ онъ навѣтъ касіеромъ цѣлого спироженія. Ровножъ интересувалъ справою Заліцкихъ и Галиччюкъ. Доказуе сего есть его статя п. в. Ausnahmestand in Galizien. Въ той статіи грозилъ, что рускій людъ веденнй инстинктомъ и подохооченнй забуреннми на полудни може хонити волннхъ оредотѣтъ; дальше въ той статіи предвждувалъ заграничну интервенцію, а вконецъ самъ надавъ такъ велику вагу православію и переходу Галичкон громады на шазю. Все тѣ дѣла доказуе, что А. Добрянскій гравитувавъ до православія и росийского панславнаму политичного. Тожъ свидѣнціи, что въ панове присяжнй, подтвердите перше головне пытанье что до его особы.

Оттакъ переходитъ прокураторъ до особы о. Ивана Наумовича. Якъ на Уграхъ А. Добрянскій, такъ въ Галичинѣ о. Наумовичъ станивъ на чолѣ той горетки Русинѣвъ, что симпатизують съ Россію. О. Наумовичъ буеъ давнѣйше въ переконанія Полякомъ; доперва отъ р. 1848, отъ той памятнои хвилѣ на заліцнцкомъ мостѣ, коли рускій селиннѣ скнивъ ему въ голову конфедератку, ставъ онъ Русиномъ, а вже значно понавѣйше москальникомъ. Яко католицій священнѣкъ, замѣтъ проповѣдувати любовь, ае неагоду. Самъ признае, что есть панславистомъ, ае лише панславистомъ австрійскій! Тѣмъ часомъ факта показуе, что есть панславистомъ росийскимъ. Яко такій завлнся своимъ знешнимъ съ росийскими панславистами, а оттакъ собою, тутъ отчитано статю въ „Славнискѣмъ Сборнику“. Переуслуханнй тутъ свидѣки подали, яка була дѣлотно о. Наумовича мѣжъ народомъ. Ото свидѣки Басаробичъ, жанд. Кональскій, Весоловскій и другіи розказали, что отъ 8 лѣтъ, отъ коли о. Наумовичъ вставъ въ Скалатѣ, зацачувала незгода мѣжъ Русинами а Поляками; тожъ само подали тѣ свидѣки якъ и власти, что о. Наумовичъ на каждомъ кроцѣ заявляево яко прихальничкъ Россіи. Свидѣнціи о томъ такожъ его письма и брошуры. Прокураторъ итерпретуетъ „Катихизмъ“ и „Посланнѣкъ Владиміра“, гдѣ тенденціи о. Наумовича оутъ ясно выказаннй; указуе также, якими оредотками дѣлаетъ онъ на народѣ подѣ взглядамъ религійнымъ и политичнымъ, згадуе о звѣстнѣйшій статіи подѣ заг. „Клеветнѣкамъ восточной церкви“ и о листѣ писаномъ до Авдиковскаго, въ котромъ жаже, что тою розправою выкликано борбу а la Haas. Въ нишихъ знаныхъ писемъ о. Наумовича выказуе прокураторъ, что обжалованный буеъ противннкомъ примату намы, противннкомъ уни, а за те выхальновалъ православу церковь и шарилъ ересъ. Наводитъ, что Залукому дораздумавъ принати православіе, бо лучше есть весподнѣкамъ сен вѣры. Дальше розбирае листъ о. Наумовича въ 14 мая 1881 писанный до Мазура, по чѣмъ предстааеае звязъ, заходящы нѣжъ о. Наумовичемъ, Мазуромъ и А. Добрянскимъ. Звязъ тажъ може каждого удивляти. Подѣчаетъ коли одинъ проведиръ А. Добрянскій, пшучи до Мазура, ставитъ рѣжнй гороскони, другій проведиръ, о. Наумовичъ, въ листѣ до того самого Мазура говоритъ о великой идеѣ, о ширеннѣ пропаганды, о подорожѣ до Москвы“. Дальше прокураторъ розбирае отношенія о. Наумовича съ Мирославомъ Добрянскимъ и его отцемъ. Обжалованный знаеъ также безомыслиемъ, якъ знешне лужатъ его омы Володимира съ Мирославомъ Добр. и правдоподобно користувавасъ тѣмъ 50 рублями, котры Мирославъ надѣмлялъ Володимиру за мнѣе свидѣннѣ ингилиствѣ. Прокураторъ обговорюе также задуману подорожю о. Наумовича до Варшавы. Дивна рѣчь, что власне въ томъ самѣ часѣ выбравасъ до Варшавы Пляцанскій зб Львова и Мирославъ Добр. зъ Петербурга, а все обжалованный пшучъ до себе о той подорожѣ, яко о рѣчи важной. Оцѣнне дальше прокураторъ дѣлалотнѣ о. Наумовича на лоди дневннкарскѣмъ въ направленнѣ панславистичномъ. Якъ школьно вплинула та агитація на людѣ, доказуе того звѣстнѣйшій розказавъ въ тамтихъ сторонахъ о заборѣ Галичиннй черезъ Россію и т. п. Оттакъ розбирае прокураторъ дуже подрѣбно дѣлалотнѣ о. Наумовича на поли церковнѣмъ. Бажавъ онъ для Галичиннй збѣдати тѣмъ, чѣмъ буеъ для Холмщанъ о. Попель. На показъ того наводитъ знамѣ моменты въ справѣ задуманой аносатіи Збаражѣ и Галичинѣ. Все тѣ дѣла разуме знаши, стремлѣнн до одной цѣли: а було то приготуванье тереву подѣ будущій заборѣ, було то религійно и политично злученье Руси съ Россію въ будущности. Прокураторъ кончить цитатами въ писемъ о. Наумовича писаного дня 31 марта о. р. зъ визитѣ до жѣнки. Тѣмъ писемомъ выдана о. Наумовичъ самъ на себе вырокъ мазуджоннѣй.

Вконецъ роздѣравъ прокураторъ звѣстнѣ дѣла Залускаго в. Шаундера. Переважно задержавъ при Залускаѣмъ и знаныхъ его дѣлахъ. Яко агитаторъ выступалъ такъ въ Збаражѣ, акъ и въ Галиччѣхъ. Рѣшилъ онъ подѣ впливомъ о. Наумовича, необходно отже присутити, чтобы не буеъ стамѣнливнѣй въ отсаточѣй цѣли и замѣры, что становлѣтъ злочинствомъ голононн зрады. То само отнѣснѣто и до Шаундера.

Роздѣравъ еше подрѣбно законнй знамена злочинства голононн зрады, такъ законннѣ прокураторъ собѣ выводу:

Зъ перебѣгу цѣломъ отсея розправы переконаннѣ мы, панове, что обжалованный жаже безъ вымѣтку накинулъ австрійско угорскнѣ Русинамъ на протекторѣтъ, провадрѣтъ, опаснѣтъ, и обрадъ дорогу — голононн зрады! Мнѣю тожъ жажу ея еше отнати говорити о патріотизмѣ, о дѣлалотнѣ, о гдубокомъ переконаннѣ внутрнншнѣмъ, яко будитомъ було для ннхъ директивомъ.

Пытаю каждого честного австрійского Русина-патріота: „Колѣбъ навѣтъ существовало у насъ такъ знае руске пытанье, чю тою дорогою, яку обрали обжалованнй, годитос протуовати до ея розвязанія?“

Боротисъ за права народнй — се обявочкъ кожного патріота, но треба боротисъ хочбы навѣтъ въ стороны опознціи — оружемъ отповѣдннмъ!

Любовь повинна проводити; любовь до народу, до религій и церкви, до монархіи и ея однѣчнѣности. Стронннцтво може боротисъ съ стронннцтвомъ, але нѣколи коштомъ цѣломъ державы. Згода и любовь повиннй бути покликкомъ и до ннхъ то стремлѣнн треба въ рамкахъ зазначеннхъ закономъ.

Але — якъ обжалованнй — оѣнати незгоду и ненавнѣтъ помѣжъ станами, помѣжъ шляхтою и людомъ, мѣжъ народностями т. е. рускою, польскою, нѣмецкою та угорскою, помѣжъ религійми и вѣроповѣданнми, мѣжъ посѣдаючнми и непосѣдаючнми, звертати людѣ на дорогу соціализму, будити въ нѣмъ злѣ инстинкты, се не веде до цѣли, хѣба на лану обжалованнхъ, хѣба до засудженя черезъ тѣхъ, что честно думаютъ, черезъ сирывшнхъ патріотѣвъ.

А щожъ доперва сказати, коли цѣле те стремленье ошере на подмѣтѣ заграничного, такъ дуже ворожого нашѣи монархіи товариства росийскнхъ политичнхъ панславнстѣвъ? Таке потупованье есть безперечно зрадою сувернѣтъ народу, сувернѣтъ церкви народнои, сувернѣтъ монархіи цѣломъ!

Вы, панове, покажете вашнмъ вердиктомъ засуджоннмъ, що дорога, яку обжалованнй обрали и нею дальше йшли, еше дорогою злочннства, а властвиво дорогою ведучою до цѣли есть просѣба люду въ царю патріотичномъ душѣ, поднесенье доброты его, оборона народнхъ правъ на мѣсці выказаннѣ закономъ.

На той дорожѣ все оправданн жаданя народнй, знайдутъ певно послухъ. На той дорожѣ знайдѣе певно цѣлымъ клиръ рускій и интеллигенція доси незаражена трутннню политичного росийского панславизму.

Caveant praeiores! Политичнй панславнзмъ росийскій стукотитъ что разъ сильнѣйше о брамы и границъ нашѣи монархіи.

Промова ады дра Лубннського.

Коли я станувъ въ радѣ защитннковъ въ сѣй справѣ, гдѣякъ рѣжнѣ старалосъ пояснити собѣ се мое выступленье, а коротко гляднй або нерозумѣющій рѣчи старалосъ навѣтъ выставити мою тутъ працю въ свѣтѣ для мене некористнѣмъ. Однакъ же я не жаважъ и не зваяжю на такій голосъ, такъ якъ по моймъ думцѣ, кождый Полякъ повиненъ кожду свою працю повертати на користъ святон нашѣи справы и непередавннхъ нашнхъ правъ и ставати всюду, гдѣ только може бути бѣсѣда о справѣ польскоѣ и то хочбы только о справѣ краевѣ; а позавѣтъ нынѣшня справа тѣсно съ нашою справою вѣжеса и глубоко въ нашѣи краевѣ отнѣшеня вѣжеса, — тожъ арозумѣе кождый, что забравочн голосъ зъ той трибуны и засѣдающы тутъ такъ довгій часъ, сповнннвъ я обявочкъ патріотичнй. Скромне есть мое становище въ іерархіи суспѣлнѣй, та — трибуна, въ котрой говорю, надае ему велику повагу, бо въ процесѣхъ политичнхъ трибуна защитника подѣбна до трибуны парламентарнои съ тою рѣжннцою, что въ парламентѣ можуть забирати голосъ прнстрасти и упередженя партійнй, — а зъ отнѣ повинна промовлѣти одна холодна розвага, безоглядна правда и безпрнстрастне оцѣненье предмету розправы.

Зъ колькохъ сторѣнъ поднесено закнды дуже тяжкы противъ подѣудннмыхъ, они самы выказали тутъ гдѣякъ переконаня, съ котрыми я просто не годжуся и котры я все оборюванъ и неборювант буду, хотъ черезъ те не вяджу еше въ подѣудннмыхъ злочннцѣвъ, але только людѣ нишихъ переконаннй политичнхъ або помыляючнхъ, — гдѣякъ такъ не снмнатнчн подрѣбно показались въ той справѣ, и прокураторъ такъ черно змалюванъ моихъ кліентѣвъ, що абы сновнати мою задачу, котру я собѣ поставивъ, а е. выновѣсти зъ того мѣсца безоглядну правду, треба мати задѣла згладннхъ що лно обставннѣ дуже много цнвалнон отѣваги.

Я еи жю, але се еше тутъ не выстане, бо высказанье безогляднои правды буде може немнѣлымъ чю до для сен чю для другой стороны — и для того ннжъ приступлю до подрѣбнохъ выводовъ въ оборонѣ моихъ кліентѣвъ мушу звернутисъ передовѣтъ до тебе високоповажннй панѣ председателю и прснати тебе о свободу слова, свободу высказаня правды и свободу розгладненя довголѣтнхъ нашнхъ отнѣшенъ краевыхъ, що на нынѣшну справу зложилосъ и котрыхъ послѣдкомъ есть цѣла ея справа. Кождый выпадокъ политичнй есть послѣдкомъ причинъ, на разѣ часомъ недоотережннмъ, котры не разъ вмыслие аже исторія, собѣ судія необхальнн такихъ вынадѣтъ; а чтобы пояснати прнчынн нынѣшной тутъ справы и заглянути глубше до исторіи минувшнхъ лѣтъ, легко арозумѣти, что свобода мѣшъ потрібна. Вирвдѣтъ, въ току цѣломъ розправы, не була наша оборона обмежувана, волюн намъ було высказати все, коли лно трималосъ форма принасаннѣи уставою, порядкомъ рѣчи и важностю справы. Але хвала, въ котрой защитннѣ забравъ голосъ, есть для него и для подѣудннмыхъ дуже важна, кождый зъ насъ радъ бы слою залучы акъ найбѣйше сновнати, — крѣмъ того справа ея така, що будитъ найрѣжнншій чувства въ нишихъ оердцѣхъ. Тожъ позволю, Ви. и. пред-

обидело, ласково простить коли под натаскомъ такъ рожнужъ чувствуетъ и при словизвоніи такъ тяжкого обонья гдето слово не отгнѣишь мысли, або форма не буде отговѣдною и приими заповѣдане що, но небудь скажу, скажу безъ всякихъ лихихъ замѣрѣвъ, высказую ипродѣ смѣло мои погляды и переконана, однакожь зовсѣмъ безъ воли кого небудь дѣткнути або выйти по за значеню мені урядомъ границю.

Отже розглянемося, якъ вище сказавъ я, въ причинахъ догодѣтихъ, що викликали нынѣшню справу. — Справа оя дотыкає грохъ сторѣвъ: Полякъ, Русинѣвъ и ракусской державы, — отже треба розглянутися въ причинахъ якъ а тыхъ грохъ сторѣвъ до того процесу довели, а коли сей процесъ вже разъ обидавъ карному трибуналові, тожь ясно, що коли причины оя довели ажъ до такихъ похибокъ, що ажъ п. прокураторъ державный мусявъ выступити, причины, о котрыхъ говорити буду, коряються въ похибкахъ прованеныхъ сими трома сторонами. Здаєся мені, що нема въ томъ нічого злого, коли розсмотримъ тѣ похибки и познаемо ихъ, бо обидати самого себе ои найбільша мудрѣсть и кожда оубидѣность, кожда народъ, кожда держава що стараясь познати свои блуды и позвалає собѣ ихъ выткнути, иде до совершенства. Черезъ высказанье тыхъ нашихъ сидныхъ блудѣвъ усунемо може неодио упередженье и много пересудѣвъ, що роздѣляли два братій народы, збѣдемо може зъ фальшивыхъ добрѣвъ, на котрій ихнули нась обставины и ступимо на дороги прости и ровни, такъ щоби два братій народы могли до себе приблизитися, подати и стиснути собѣ долѣй и рамя въ рамя, сильно и дѣльно старались споняти свое историчне послаництво. По при сихъ братіи народахъ и ракуской державы, о котрой долю и могуцѣсть въ добре понатѣмъ нашомъ владонѣмъ интересѣ намъ иде, не втратити нічого на своей повай, коли пригадаю ей хибы, бо черезъ те покажутся тымъ плетичнѣйше добры думаня теперѣшной системы правительственной, що починає закидати давнй дороги.

Переходячи до подробного выказаня блудѣвъ сихъ грохъ интересованыхъ сторѣвъ, мушу передовсѣмъ зазначити, що въ першомъ радѣ, давнй системы австрійского правительства завинили отсей процесъ, системы, котры якъ се ствердѣвъ одинъ зъ першихъ австро-угорскихъ мужѣвъ державныхъ Его Екец. п. министръ Тесса, подѣ окликномъ "divide et impera", порѣжили межю собою народы. Гарне послаництво вызначивъ для Австрій п. прокураторъ на чолѣ мотивѣвъ акту обжалованя, а вчера сказавъ, що народы Австрій жили обоча себе все въ гармоніи, поки сей гармоніи обжалованй першй не заколотили! Але якъ то далеко далека дѣйствѣть отъ сихъ идеалѣвъ и. прокуратора! Нынѣ, навѣтъ мѣмо отгнѣиной системы правленя, котры же народъ ракусской державы, кромѣ одныхъ Угрѣвъ, зовсѣмъ вже задоволеный? А щожъ сказати о попередныхъ системахъ, що дѣлали все на повѣ, все хитались, такъ що стало се приповѣдкою — що Австрія се край несподѣванокъ.

Перше задоволеня была пно одна раса, нѣмецка, — другимъ все, часомъ навѣтъ дуже много — общывали. Мы дѣстали конституцію, але теперь зачала рѣшати большѣсть парламентарна, безъ взгляду на те, що въ Австрій живѣтъ рѣжій народности, що про те не большѣсть парламентарна, аи навѣтъ большѣсть народѣвъ, але только — згода и порозумѣнье всѣхъ народѣвъ може довести до ладу въ державѣ и вчинити ей могуцѣ; народѣвъ не можна перегодоувати. А найгоршій наслѣдства выкинула асада "divide et impera" въ нашомъ краю!

За для некъ вынайденю 1848 р. народъ Рутенцѣвъ и такъ якъ кождый Полякъ тогды родивея Носивеггѣтгер-омъ, такъ метрика руска Рутенца буда патентомъ на лѣальность, — писано о нѣмъ все: einer erprobten Gesinnung. Сей народъ Рутенцѣвъ противостоавлявано народомъ польскому и его стремлениямъ. Сей народъ нестиал и глядѣли давнй правительственной системы навѣтъ еще за часѣвъ конституційныхъ, а доказъ сего: — що при помочи правительственныхъ органѣвъ отарались два разы ввести до нашего союму достопина львовского, котры власне будѣ такимъ рутенцемъ, а до того будѣ дуже оумно записаны въ исторіи рѣзні мазурской. (Сов. Хоминскій, Пр. ред.) Чимъ кто скрапѣйшимъ будѣ такимъ Рутенцомъ, тымъ больше будѣ фортованый.

При социализмѣ, державъ навѣтъ шкѣдливымъ оклику: "лѣбом и насовпска" — отбувалоя у насъ выборы, такихъ кандидатѣвъ пошпрѣло правительствю а навѣтъ признавало за своихъ. Свѣдали збывали подѣ присягою въ сѣй сали, що високій достопинякъ Галичинны, въ часѣ польского повстаня 1863 р. заохочувавъ газету "Слово" до острого выступуваня противъ Ляхѣвъ.

Завдали въ тыхъ Рутенцахъ думку руску, переконаны и слово руске, — Рутенцѣв псеали до урядѣвъ по нѣмцки; роздвоенье въ краю слово, а Рутенцѣвъ умѣли маючи ласку у ряду вмовити въ Русинѣвъ, що они — тогдышнє правительствю спасе Русь, та и не диво, що змыскавши где що, удержали въ своемъ значеню и у всѣмъ рѣшали, много есть людей слабодушныхъ; печенье легко несе. Число Рутенцѣвъ росло такъ, що Поляки идентификували съ ними — рускій народъ.

Въ концѣ — урядовы: перестали глядѣти. Рутенцѣв обисованй недавними законами и — Русины, що утратили нѣру въ своихъ пробѣдникѣвъ и въ свою власну силу, хотѣли конче подвинуты свой народъ, почали озиратися на можлиого пѣвнѣшого оусѣда и зъ оттамъ надѣятися помочи. Переставъ одинъ пестити, чей другій зачне.

Тожъ не дивуйте оя, панове родимѣцѣ, коли нашъ братя збудили, — много причинъ на се

складалося. Не называйте ихъ злочинцами, они не страшили до злочинства; звали ихъ разъ, — не дивити, що и другій разъ дали звести оя.

Провинили и Русины, головню для того, що не доверили власнымъ силамъ, що не умѣли выдѣбуться зъ подѣ натаску Рутенцѣвъ, не умѣли розобзнати правдивю барву отъ заобованыхъ лѣстѣвъ, — що от демократичнои польского партіи, котра рѣдо кождю хвилѣ подоста нѣмъ рушу, ширю не порозумѣлися, — що въ ими але понатѣмъ солидарности мовчали, — признали колькохъ карьеристѣвъ за своихъ проводирѣвъ, — що уважали хилеую ласку правительства для Рутенцѣвъ за дѣйствю користи для своей народности, — що не умѣли зрозумѣти, що справа руска у насъ — передовсѣмъ справа демократична, справа пробѣвъ народа вызволеня его зъ подѣ гнетучихъ тагарѣвъ, — що не облизались до своихъ братѣвъ, але стояли въ очарованомъ колесѣ тыхъ, що для особистыхъ користей выкинували и ширали антигонизмъ.

Винил вонецъ и Поляки, що не розобжили Рутенцѣвъ отъ правдивыхъ Русинѣвъ въ своихъ писемкахъ и бесѣдахъ публичныхъ, думачю, що все Русины — Рутенцѣ, або орудія тогдышного правительства, — що заперечили черезъ уста глекотрыхъ своихъ мужѣвъ, якъ гр. Лешекъ Борковскій, существованье руского народа, а проуспаски майже безъ запереченя зъ своей стороны въ нашомъ соймѣ голоомъ: що "Руси нема", а языкъ рускій — се такъ нарѣчѣ якъ мазурскій, а що литературныхъ языкѣвъ есть лише два, польскій и русскій. Въ кождомъ живѣйшомъ выступленю русскихъ патриѣтѣвъ мы подозрѣвали "модернизацию", дивили оя ея на нихъ яко на "молодыхъ" братѣвъ, а не яко на ровный намъ народъ; мы не умѣли въ него оубовѣрѣти, що денюкъ, нти за радю Мицкевича, котру тожь подалъ въ своихъ лѣстѣ до галицкихъ Полякъѣвъ "Запрѣзито съ патриѣтичымъ духовенствомъ въсѣхъ орядѣвъ, майже на оцѣ имено духовенство руске, уникайте колѣтѣ съ пошамы, а особливо — процесѣвъ. Давнй пересуды противъ гдѣякихъ верѣтѣ, пр. погорда для дѣтѣй духовныхъ грѣхъ оряду — се великй грѣхъ политичный, напѣбезпѣчѣйшій для нашой справы." Мы вѣмили часто вину одинѣ въ вину всѣхъ Русинѣвъ, а наконецъ мы дражили неравъ ихъ чувства въ справѣхъ орядовыхъ и языковыхъ и хотѣли рѣшати се, до чого мы не були поклониканй, що було ихъ домашню справою, а чого мы не розумѣли або зовсѣмъ не знали.

Досѣтъ пригадати, що мы дошли до сего, що поспирали въ публичныхъ писемкахъ впроваженю до ихъ церкви, зненавидженю у нихъ закону Блаутѣвъ, мы поспирали съ вытравленю гѣднѣйшою лѣшю справы; мы накидали нѣмъ альфабетъ латинскій, мы хотѣли переходити рѣзвѣй историчный, однимъ словомъ, замѣтъ зближитися до руского народу, выслухати спокѣбно и розважно его жалобы и бажана, мы самі неравъ его дражили, и такимъ способомъ отпнзали туда, где ему зрадно помѣчь и подпору общывали.

Кожда боротьба будѣтъ острасти; кожда острасть сѣбна; наострашѣйшій жѣ острасти политичный и религіиный, — теперь же не пора выкидати острасти и руководитися ними, бо заданѣтъ насъ и ихъ, а хто иншій зъ сего скористає. Не кидаймо камень на тыхъ, котры збудили; простѣмъ вину, такъ якъ хочемо, щоби намъ простили, а впрокъмъ увѣвниваючимъ зробѣмъ першй початокъ прощѣня. Може бути, що братя нашъ збудили, може бути что переконали ихъ и дороги хибнй, але памятаймо, що за судомъ карнымъ еще нѣкто переконанй политичныхъ и религіиныхъ не поправивъ, але що противно, неравъ найхлѣбѣйшій направленя политичный або религіиный, въ наслѣдство за судѣвъ карныхъ набрала ваги, переходили въ масу народа, котры потѣмъ сходили на хибну дорогу.

Памятаймо о томъ, що самі мы въ дуже трудномъ положеню, що маємъ заваятого ворога, котры кождый нашъ крокъ, кожде слово фальшиво полентъ, а кождымъ запавъ въ тѣй справѣ засудѣ, то бѣтъ будѣ шукати мѣжъ нашими братами новыхъ прихильникѣвъ для себе, и будѣ поддерживать дальше роздвоенье.

Не влѣгтеса тымъ, що п. прокураторъ силою устава, домагася кары подсудимыхъ, бо высшима устава се "salus reipublicae suprema lex esto" — се добро загальне, котре домагася, щобъ справа ся скоро забулася, щоби не пригадувалася намъ кождого дня черезъ много лѣтъ вязницѣ подсудимыхъ; досѣтъ она вже дражила умы одной и другой стороны, нехай нашъ увѣвниваючій вердиктъ законе заолону на цѣлу ою справу.

Впроцьмъ, хотѣбы вы навѣтъ зъ становиска обовязуючюи устава судити хотѣли, то мнѣ всежь выводовъ п. прокуратора нема въ сѣмъ випадку дѣйствю провинны, нема признаковъ того злочинства, за яке п. прокураторъ домагася кары для моихъ клиентѣвъ.

Бѣтъ може иши хибы, але о тѣ не пытаються насъ въ предложеныхъ вамъ пытанияхъ, — есть може хибы иши, котры до оуду не належать.

Виравдѣ сказавъ п. прокураторъ, щоби поперты обжалованье, що подсудимй бралъ серебрники и продалъ свою отчину и религію, и дѣткнувъ ихъ сѣмъ може больше, нѣжъ цѣлымъ актомъ обжалованя. Алежь панове, есть закды, котрыхъ и п. прокураторови не вѣльно робити, сди нема певныхъ, неуязвимыхъ доказѣвъ; не вѣльно основуючыся на однихъ згодахъ — робити закдывъ дотыкаючихъ характеру подсудимыхъ, бо гдежь доказы що, хотъ двоухъ брало за свѣдженье нигилистѣвъ, прочй оспрадали свой на

рѣдъ? Про те всѣхъ другихъ не бороню навѣтъ, але просто отспрашу сей закидъ.

Щоби доказати вину подсудимыхъ постановити п. прокураторъ майже цѣлу расправу, и щожъ позвалося? Який чинъ? Или слово, котры оспради доказувалося замѣры и злочинства подсудимй абдсудимыхъ. Не оуду за проведомъ п. прокуратора; майже здесь, що все еще добре памятаемо всѣ подробности. Дѣтъ ту мѣжо оспради: змѣганье до организаціи тайной полиціи для слѣдженя нигилистѣвъ и справу гнилицку; до организаціи тайной полиціи прилучено дѣтъ вызначнй особы зъ Русинѣвъ, одну для того, що се отецъ урядника русскіого, котры сей тайною полицію займанса, а другу для того, що брала удѣлъ въ оспрадѣ гнилицкой, котра нѣтъ разъ тогды вынала, коли открито сю тайну полицію. Обѣ ои особы звестнй зъ панславизму, а позавѣтъ позавѣтъ у й урядникъ русскій, тожь такымъ соизнагомъ, отпнзуючыся при томъ до Погодина, котры свои письма 40 лѣтъ тому выдававъ, утверрено цѣлу сю исторію будѣмъ то оговорѣти и зобрано виравдѣ людей однихъхъ перевѣдченъ политичныхъ, котры мѣжъ собою знали, але котрыхъ нѣтъ замѣры злочинства не дучили. Шо такъ есть, досѣтъ выказати на молодого Наумевича; и бѣтъ вылежавъ до тайной полиціи, а будучи въ Вѣднѣ не мѣгъ предѣтъ захоудатъ до оторваня Галичинны аи помагати аи пошкодѣти.

Сли свѣдали нигилистѣвъ, тожь не дивити, що се чинили тайно и осторожно; того вымагає зѣботна организаціи нигилистѣвъ. Знали межю подсудимыми чѣ то задѣтъ злочинства головнои зрады, чѣ для забурѣня публичного спокою зовсѣмъ не було. Хотъ отбулось колыдѣдѣть реваліи, забрано множество лѣстѣвъ и шаперѣвъ переслухано въ цѣлой Галичинѣ отъ колыдѣдѣтъ свѣдѣвъ; — не найдено ніякого слѣду такой звады, коли противно неравъ, хотъ захоудилосъ коло змомъ та сприсяженъ виравнй, досѣтченй люди, затирали всякй слѣды и нищили кождый шматокъ паперу, то всежь таки откритыя потѣмъ слѣды и доказы и факты.

Легко соизмѣгати та всякими отничными аппаратами кинуть тѣнь и на найяснѣйшу рѣчь, легко на подѣставѣ того обжалувати, — але се еще не доказує вину, за котру можна бы засудити; то иже треба фактѣвъ. Маємо передъ собою пересвѣдченя, але пересвѣдченя свободнй, поки не переходятъ въ учинки. Нема такожъ доказѣвъ, що подсудимй знали о чѣмъ небудь неизволеномъ, — а не донесли; впроцьмъ сумнѣваюсь чѣ ип. присяжнй засудилъ бы кого за се, що не булъ доносчикомъ.

Воѣ подробности, на котрыхъ п. прокураторъ оспрашує обжалованье, можна далеко лѣше, природнѣйше полентити. (Подробности сѣ проуспаски. Ред.) Цѣлу тайну корреспонденцію перевѣло; и щожъ? — Гдѣчего не можъ добре зрозумѣти, а зъ того еще не выхѣдитъ щоби п. прокураторъ для того, что чогось не може зрозумѣти, розвинѣтъ зъ сего злочинства головнои зрады. Для такихъ самыхъ причинъ можна бы такожъ першихъ лучшихъ 11 Полякъѣвъ обжалувати.

Панове, Русь ченасъ истерпѣливо, съ бочимъ сердцемъ вашего выроку, а хочѣбы навѣтъ подѣудимй противъ Руси провинили, то у Русинѣвъ есть приповѣдка: "бѣтъ менѣ не милья, — при менѣ его не бѣтъ." Се справа домашня Русинѣвъ; не берѣмъ судити въ тѣй справѣ, тымъ меньше засуджувати. Памятаймо, что у народѣвъ, котры не мають власного правительства, кождый процесъ политичный хочѣбы о найбѣгнѣйшій теоріи выдѣе мученикѣвъ, люди и молодѣжь легко прихлѣются на сторону такихъ мученикѣвъ, а я не хотѣбы, щоби сѣ люди, люди звичайнй, стали для того взбѣрѣды для другихъ або мучениками, до ихъ Поляки засудили.

Прѣшу о вырокѣ увѣвниваючій; нехай нѣколи Поляки Русина аи Русинъ Поляка за переконана политичный не судити, нехай по томъ процесѣв занавує у насъ згода и любовь для спѣльного добра, спѣльной справы.

Не вышерѣджуемо оторин. Занато се ще новй факты, щоби мы могли ихъ оудити. Прокураторъ пригадавъ вамъ: "saveant praetores", и перестерѣгаю васъ ириповѣдкою "Pas trop de zele", лишь не за богато репности! Панславизму, если бѣтъ грѣбнѣйшій Австрій, не отженемо 11-ма шпѣвницами. Лѣше раду дѣлутъ ту батерію, коли переступятъ границу и отпорутъ ворога тамъ, куды отвергнѣтъ бути повиннѣ. Прѣшу про те щоби вы панове цѣлу справу — неоперту на нѣякихъ доказѣхъ — затерли.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫИ. ЗАГРАНИЦА.

Россія. "Правительственный Вѣстникъ" оголосивъ новй постанови о оподаткованю снадѣвнѣвъ въ царствѣ русскіомъ. Высѣкобъ податку выносите для дѣтѣ и оунурѣвъ 1%, для дальшихъ своякѣвъ 4—6%, а для особѣ чужихъ 8%. **Англія.** Лондонъ, 28. лнца. На засѣданю палаты низшонъ въ дискусіи надѣтъ кредитомъ на выправу египетску Гладоствѣ отпнзѣе на замѣты входячій въ оубѣтъ политички и пригадає, что трактатъ нарной истнує дѣти, о сколько не зѣтѣв его трактатъ берлинскій, а прѣте вмѣшанье въ справу державы оттоманской становитъ пытанье европейского интересу. Прѣготовуванье выправы въ томъ часѣ, коли отбулось бомбардованье было бы нарушенемъ того трактату. Стремленемъ правительства англійского было запобѣчь тому, щоби труднѣсть мѣсценои натуры

на сталась Египетскою и не выкинула зѣветъ збѣтѣмъ европеицкии. Поступоуванье Англія рѣдѣло задрѣтѣ межюнароднй и нерезоново Египту, что Англія въ оспрадѣ Египту не блѣтъ тѣло за власною користю. Англія зарѣвало ажъ Египта есть думки, що судитъ повновѣтъ выдѣе прокламацию зазначуючю его становленю старѣвнѣмъ Арабѣм. Правительство думает, что цѣльмъ орохъ англійскій низхлѣе задуманю акцію, котру правительство насъ наѣбра вѣсти энергично, щоби отпнзѣе интересѣмъ державы египетской, щоби домогъ на добро народѣ египетского и оубѣдѣи причинитъ до приверненя сунономъ.

Палата низша ухваляла кредитъ большѣствомъ 276 голосѣвъ прѣтѣтъ 19, а повнѣжесть стану чинного арміи о 10,000 людей узнѣено безъ голосованя.

Франція. Комисіи французской палаты депутатованыхъ, котра нѣтъ уже доносилосъ на телеграммахъ, свѣдѣчяєтъ противъ кредита египетскому, повнѣтъ ту ухвалу по попереднѣмъ отпнзѣию двоухъ членѣвъ, зъ котрыхъ одинъ выдѣе не мѣшталосъ до интересѣвъ, а другій оспради ухвалѣтъ комисіи годѣ добачити. Комисія не зѣче интересовати и не интересовати тамъ же хоче, программы не ма, есть только уловѣдѣныя негативны, позавѣтъ однакожь отосъ успѣшнѣйшѣ подѣле значна часть Палаты, прѣте крика мѣстеріальна и унадокъ габинету Фрейбѣ не треба бы уважати за факты велика веродовѣднѣмъ, выколѣбы объявленье Турціи, но гдѣдѣтъ сѣ на высланье вѣлѣтъ до Египту цѣлѣмъ не вѣжнѣло ситуацию. Въ кружкахъ депутативаныхъ французскихъ зъ такою повнѣтѣю сподѣваню унадуку министровъ, что буда иже мѣмо о бѣвчѣмъ габинетѣ, въ котромъ головоными оубѣтѣ маи быти Салъ и Рабо.

Египтъ. Зъ Александріи доносѣтъ два 27 лнца: Сегодня рано въ лѣвнѣхъ кеирѣтъльскихъ оиостереже не велѣкъ рѣзвѣ Араби наша займанса смѣнашеъ оновѣ. Англійцѣ маюте заняты форты Мурбѣвъ подѣ Мемпѣи и форты овануючій нѣтъ дорогой и берегомъ оира мареотского, где бачено патрѣтъ колѣвнѣ Араби-лаши.

Араби-наша оголосивъ въ Каирѣ писемъ о отпнзѣдѣ на прокламацию недѣна. Въ тѣмъ писемѣ Араби-наша заявляє, что недѣтъ вышомъ розказъ англійскій армія будѣ боронити гран до остаточности передѣтъ находомъ Англійскѣмъ. Араби-наша писанъ такожъ до султана, заявляючю ему недѣвнозначно, что колабѣ войска турѣцкии прибули до Египту, то стрѣтѣтъ тамъ самый зѣпрѣтъ зъ стороны войска арабского, якъ Англійцѣ Французы.

Адмиралъ англійской флоты Сеймуръ прѣславъ кедивови писемъ, въ котромъ зломъ заявляє, что Англія не має наѣбрѣнѣ зѣбубѣтѣ Египту за себе, аи мѣшталосъ въ зѣвѣбѣує оспособѣ въ справу религіи и свободы Египту. Однѣною цѣлюю Англія есть оборона Египту и народу противъ порохобнѣвъ. Англія рѣшана придрушати повстанье противъ кедива и прѣтѣтъ кедива, щоби ознаймнѣтъ жонѣтрамъ, що маюте попертати до своихъ домѣвъ, а народомъ египетскому щоби поручнѣтъ уважати Араби-нашу и не союзничѣтъ зраднакѣмъ краю.

Телеграмъъ зъ Константинополя подѣтѣтѣ 28 лнца: На послѣднѣмъ засѣданю кѣваренціи Сандъ баша принялъ пропозицію вѣнѣвнѣи рѣшучо, але доперва по многоспиритивъ наотаванявахъ амбасадѣрѣвъ и долѣтъ, що зѣвѣтъ письменно оствѣдченье принята. Порѣта зѣвѣтъ условно откѣданье зъ Александріи англійского войска выслѣденного на сухопутѣ и повдѣржано высѣлѣны лѣшѣхъ чужоземныхъ войска, Сандъ баша заявнѣтъ однако, что Порѣта вырѣзѣтъ тѣ условнй лише яко прѣте бажано.

Испанія. Мадридъ, 28 лнца. Министръ справъ заграничныхъ выдѣавъ ноту до рѣспублѣтантѣвъ Ишпаннй за границю, въ котрой заявля, что ка каналъ оуецкій зѣвѣтъ взгляду на оубѣвно кодѣсольный интересу Ишпанно больше нѣтъ небудь иншу державу, а прѣте при рѣспублѣтантѣмъ выщѣного требубы такожъ зашитѣтѣ думку габинетѣ ишпанскій.

Нѣмеччина. Надотернѣкъ Мейнѣтъ, котры опрадовѣтъ тайнй документъ зъ министромъ маршарнѣ русскіому правительствю, зѣвѣтъ о суджѣвнѣ въ Берлинѣ на 6 лѣтъ визнѣи Рендѣбургѣ.

Туреччина. Важну вѣдомѣсть прилѣтъ телеграфъъ днѣ 26 лнца зъ Константинополя. Дѣлегатѣ Порты заявляла на конференціи, що прѣте вительство турецке готове выдѣе безвѣрополочно войска до Египту. Прѣшій отдѣлъ манъ бути высланый оия дѣмъ Мухтаръ-баша именованый предѣдѣлѣтъ ои мѣоцѣ, котра мала занятыя приповѣдѣнѣ войска до эконѣдѣи египетской. Для 27 лнца отпнзѣе те Фрейбѣ французскому парламенту.

НОВИНКИ.

— П. Володимира Маслана, отудента зѣвѣтѣ университета, узнѣнѣла вчера жандармерѣ Иновѣ и доставила краеному суду парламенту Львовѣ.

— Велика туча въ наслѣдство хмарѣлому кѣвѣтъ Львовѣ и окрестнѣтъ въ ночи зъ четвергѣ пѣтницю. Вѣды зѣрнали колыдѣдѣтъ вѣстѣ рѣвкахъ и потокахъ въ острѣстѣи Львовѣ и на згорнѣтыхъ ухлѣвѣтъ вода нѣтъ

